

Žydų genocidas

Toliau aprašomas nutikimas nacistinės Vokietijos mokykloje. Mokytoja paklausia, ar tarp mokinių yra žydų, tačiau mažoji Rita Kuhn nežino, ką atsakyti.

„Mokykla buvo ne tik kasdienis išbandymas, bet ir vieta, kur pagal nacistų įstatymus kai kurie vaikai sužinodavo apie savo „žydišką“ tapatybę. Penkiametės Ritos Kuhn tėvas žydas, o motina krikščionė, tad ji nėra tikra, koks jos tikėjimas. Mokykloje „mokytojai buvo liepta paklausti visos klasės, kuris iš mokinių žydas. Apsižvalgiau, bet niekas nepakėlė rankos... Nelabai supratau, ką reikėjo daryti... Pakėliau ranką, nes... Žinojau, kad kažkiek lyg ir esu žydė“. Suprantama, po to jai teko pamiršti apie narystę Vokiečių mergaičių lygoje. Kai mokytoja paklausė, kas norėtų į ją įstoti, „aš pakėliau ranką, taigi kas nenorėtų priklausyti grupei?“ Mokytoja švelniai paaiškino, kad negalima. „Niekaip nesupratau, kas su manimi ne taip“ – prisimena ji.“

Šaltinis: Marion A. Kaplan, „Between Dignity and Despair: Jewish Life in Nazi Germany“, 1998

Kaip Ritos Kuhn patirtis parodo, kad tapatybė žmogui ar grupei gali būti primetama? Kokios šios istorijos pasekmės?

Vadinamieji žmonių zoologijos sodai

„Žmonių zoologijos sodai“, dar vadinti etnologijos parodomis, buvo šiurpus, XIX a. paskutiniaisiais ir XX a. pirmaisiais dešimtmečiais Vakarų Europoje ir Šiaurės Amerikoje labai paplitęs, reiškinys. Šios „parodos“, kuriose uždaroje erdvėje buvo demonstruojami užkariautų tautų žmonės, pritraukdavo milijonus lankytojų.

EUROPOS ISTORIJOS NAMAI

Vadinamasis negrų kaimas

„Žmonių zoologijos sodas“

„Žmonių zoologijos sodas“ Briuselyje (Belgija), 1958

Šaltinis: [Popular Resistance website](#)

Ką vadinamųjų žmonių zoologijos sodų praktika pasako apie europiečių požiūrį į kolonizuotų tautų žmones ir elgesį su jais?